

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποιχχει γρόσα.

Νοεμβρίου δεκαέτη,
κι' έκλογής αυτή θα φέξη.

Τήν Πριγκήπισαν κι' έγώ
χαροπόσ ύμνολογώ.

Μας ήλθε, νόρη διαλεκτή, κατάλευχη σαν χρόνι,
κι' είδες τόν Παρθενώνκ μας, παρηγοριά μας μόνη,
κι' αν, ο μη γένοιτο ποτέ, χιονάτη περιστερά,
και τουτο τό ακράβαλο μας λείψη καμιάκι μέρα,
τί θάγωμε να δείχνομε, τί θάχωμε να λέμε ; ..!
κυττώντας τὰ κομμάτια του τή μοιρα μας θά κλάψιμε.

'Ηλθεσ, ω Βλαριδιρόνκα, μ' δόξαμάντων άστρατιάς
και μ' ανταγκίαιαν χαρίτων και νεότητος πολλής,
την άγάπην μας αν θέλεις, πρόπει να μας άγαπήξ,
και Πριγκήπισα θά γίνης τουτ ά φε λαοφιλής.

'Ηλθεσ την Κυριακή
σε μία δοξα κλασική,
κι' έπνεε ντελή βοριάς κι' έβρυγατο σαν θηρίο,
που' τουρτουρίζαν και τάτιζ,
και πολλών Ρωμηών τά μάτια
'δάκρυσαν κι' απ' τή χαρά, 'δάκρυσαν κι' από τó κρύο.

Εύχαις δέξου κι' από μένα, τόν Ευλένιο λιμαδόρο,
κι' όπως τάσπρα περιστέρια, που σου 'δωσανε γιά δωρο,
έτσι πάντα να περάσης τή ζωή σου, Πριγκηπέσσ,
'στάς ίσοτεράνοους μέσα
μέ τó Πριγκηπόπουλό μας, πονίκι και δημοφιλέσ,
και τó 'ζήλειψαν νυφάδες και μεγάλικς και πολλαίς.

Καλώς ήλθεσ, Πριγκηπέσσ, και σε τούτους τούς καιρούς
τό σκλόνι σου 'ννοήξης, να μας κάνης και χαρούς,
να χορέψομε κι' έμεις
πλήρεις δόξης και τιμής,
και να κάνουν έτσι κι' έτσι τής λιγαίς φιλαίς των μέτικς
κι' ή 'δικαις μας ή Κοντέσαις.

Καλώς ήλθεσ, Πριγκηπέσσ, 'σεκλογών άναβρασμούς,
και γιά σέκς μία θά προύμε,
κι' ένκ μοναχά λυπούμαι,
που Ρωμηίτικς δέν ξέρεις γιά να μάθης τούς θεσμούς.

Δέκατον κι' όδύσον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρούομεν των Παρθενώνων.

Πούτος εβδομήντα κι' έξη κι' έπτακόσα,
τών Ρωμηών ή θράσις μάλιστα βοδσα.

Τών έκλογών παραμονή,
διαδωλώσαις και φωνή.

Φ. — 'Ηλθε λοιπόν, βρε Περικλή, κι' ή νόρη μας ή νέε
κι' έμεις πολλά 'τραθήξαμε σπρωδύματα γενναία.
'Ηλθε που λές κι' ή νόρη μας κι' από 'μπροστά μου
[διάβζιμε

πανόρη και γερούμενη με τάσπρα της τά κάλλη,
της 'φωναίς Κορόννος, μά δέν με 'καταλάβαινε,
της 'φωναίς κι' 'Εληράρος, μά τίποτα και πάλι,
της είπα και Δραγούμαρος, άλλ' έμους πέρα βρέχει,
κι' ίσα προς τό Παλάτι μας με την καρδίσα τρέχει.

Και τόν Πριγκηπα κυττάζω
και Κορόννος φωναίξω.
Βλέπω και τόν Βασιληζ,
σκουζώ Κόρδοнос κι' 'Εληρά,
μα κι' αυτοί δέν με προσέχουν
κι' ίσα 'στο Παλάτι τρέχουν.

Κι' έτρεγε καβδαλαρία
'στές όδους 'Ερμού κι' Αιάλου,
κι' ήταν τάση φασαρία
κι' ένκ κρού το διαβόλου.

Σακαράηδες ποικίλοι
μέ τής σπάθης των περνούν,
έτρεμαν φωναίς σε χείλη
και τά λόγια λησμονούν.

Βλέπω κι' ένκν Γερμανό
προς τάριστερό μου πλάι
δίγως τρίζ και σπανό,
και τού λέω: «Αφουλά»,
και με βλέπει και γελάει.

'Ηλθε κι' ή κινούρη νόρη μες 'στών έκλογών της τρέλλαις
μ' ένκ κρού Ρωσικό,
μέ περιφρημαίς δκντέλαις
κι' όλο και γουναρικό.

Κι' ἡ Ρωμῆαις μας ἡ Κοντάσιας τὸ 'κουτόζανε μὲ κιάλικ
καὶ τοὺς ἔφεραν τὰ σάλια,
τὸδλεπε μὲ φρασαμέν
κι' ἡ κυρία Φασουλή,
κι' εἶπ' ἄλλοῦμνο σ' ἐμέν,
τὸν μεγάλο παραλή,
ἂν κι' αὐτὴ γυρέφῃ τώρα τέτοια πράγματ' ἀκριβῶ,
ποῦ κι' οἱ Δούκας τῶν Ἑλλήνων μόλις ζοῦν κουτὰ σταβά.

Πλὴν ἐν τούτοις μὴ λησμόνει
πὼς ἡμέρα ζημερόνει
ξεσερωκόματος, σπαγῆς,
καὶ μεγάλης ἐκλογῆς.

Πῆσε κάτω, κάνε τοῦμπα,
σκοῦξε Κορδοκαλοῦμπα,
σκοῦξε Δάρνη, σκοῦξ' Ἑλγάρα,
βάλε φέσι, βάλε λιάρα,
κι' ἔλο πίνε, γίνου σκίπτα,
βρίξε, γκάριξε, καὶ κτύπα.

Γκάπα γκούπα τὸ νταουλί,
τόκα μίξ, συμπολίτη,
καὶ τὸν γέρο τὸν παππούλη
τὸν ἐπῆραν ἀπ' τὸ σπητι,
καὶ τὸν πῆγαν 'στὸ σπαῖνι,
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Κι' ὁ παππούλης κοσονάτος 'στὸν μπαλκόνιο προβάλλει
καὶ 'κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι λόγο θὰ τοὺς βγάλη.

Πρόσχε, καθήμεν μίπο,
τὸ μπαλκόνι νὰ μὴν πέση,
νὰ κι' οἱ δεκατρεῖς τριγύρω
κι' ὁ παππούλης μὲς 'στὴ μέση.

Γεῖά σου, Πρίγκηπα, Μαρκέζε,
γεῖά σου, Δούκα μας μεγάλε,
τοὺς θεσμούς 'στὰ χέρι παίζε,
καὶ γι' αὐτοὺς τροπάρικ ψάλε.

Κι' ὁ καθένος μας νὰ πάρη
τῶν θεσμῶν σου τὸ τροπάρικ,
καὶ τὴν νύκτα νὰ τὸ ψέλη κάθε κανακόρος πλάνης
ἐν κίθαρος κι' ἐν ὄργάνοις.

Μπάστα, Δία, μπάστα, Κρόνε,
'δὲς τοὺς φίλους ποῦ δὲν τῶνε.
Σήκω, Σαββακὼβ καὶ σὺ
τοῦ πατρός τοῦ Μωϋσῆ,
καὶ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας
φέρε τὰς ἰσχνὰς κοιλίας.

Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
θὰ φτηνήνῃ τὸ ψωμί,
θὰ φτηνήνῃ τὸ λεμόνι,
νὰ περάσουν οἱ καῦμοι.

'Αχ! ἂν ἔλθῃ σὰν καὶ πρῶτα τὸ Κορδόνι τὸ γλυκό,
καὶ κἀκεῖς καὶ κἀθεμεῖς

Πρίγκηπέσα μας Ρωμῆα
θὰ φορῆ γουκρῖκο.

Γεῖά σου γεῖά σου, Θεωδωράκη,
'ποῦχεις κι' ἕνα Γουκράκη,
'ὅπου μέσας 'στὸν γεμιόνα
σὰν τὸν ὄης θεμαίνεσαι,
καὶ γιὰ τὴν γῆρα Κορδὸνα
πυρωμένους μαινεσαι.

Μὴ σὰς σκαζοῦν ἡ φουρτούνας,
μὴ σὰς τρώῃ τὸ σκαράκι,
κι' ἂν μὰς εἰλεψῶν ἡ γούνας,
ἔχομε τὸν Γουκράκη.

Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
μὰς ζεσταίνει, μὰς πυρόνει,
τυλιγθῆτε μὲ κορδόνια
γιὰ νὰ μὴν ψηρῆτε χιόνια.

'Μίλησε λοιπὸν ὁ γέρος, Περικλέταρε φωρίτη,
καὶ τὸν πῆραν ἀπ' τὸ Κέντρο καὶ τὸν ξαναπήγαν σπητι,
κι' ὅταν ἔρθα' ἐκεῖ πέρα νάτος πάλι 'στὸ μπαλκόνι
καὶ τὸν λόγο δευτερόνει.
Δέει τοὺς θεσμούς ἔκνά,
ποῦ μὰς ἔγιναν μεράκι,
κι' ἄψε εἴσθε τοὺς περνεῖ
κι' ἕνα δεύτερο χεράκι.

Κορδονάρα, Κορδονάρα, νὰ ρουκέτικας, τρακκτρούκας,
ἂς κκοῦν καὶ τὰ μαλλιά μας νὰ φοροῦμε περούκας.
'Αχ! καὶ πότε θὰ σοῦ στείλουν μήνημα τοῦ Παλατιοῦ
νὰ μὰς ράνης μὲ χαλβάδες καὶ λουκουμια τοῦ κουτιοῦ.

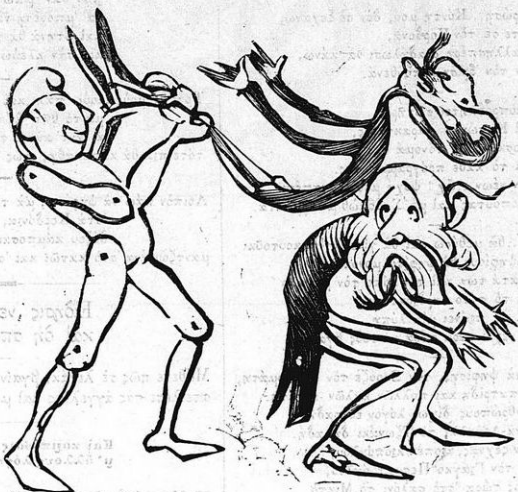
'Αχ! καὶ πότε θὰ σὲ πᾶμε 'στὸ Παλάτι μας ἀθρόοι,
κι' ὁ σεπτὸς ὁ θεσμοφάχος
πότε πάλι τῆς Κορώνης πρῶτα γεύματα θὰ τρώῃ
ὅπως κι' ὁ μουγγὸς ὁ μάγος;

Ζῆθι νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα,
πολυτάραχη Κορδὸνα,
κι' ἂν τὴν σήμερον τὸ κράτος ἐκυβένας, Κορδονοῦ,
'στὰ βουδὰ δὲν θὰ 'περνοῦσαν κι' ἡ βρεισιαῖς τοῦ Γερμανοῦ.

Θὰ 'πετοῦσαν φλογεῶλοι
κι' οἱ μικροὶ μας κι' οἱ μεγάλοι,
κι' ἂ Μπερλέν θὰ 'κκοῦαν ἔλοι
ὅπως ἄλλοτε κι' οἱ Ἕλλοι.

Π. Ἐκλογῆς ἡμέρα πρώτη,
τόκα μίξ, πατριώτη,
πιε νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθύσω,
νὰ ἀπολέσω καὶ νὰ θύσω.

Ζήτω βρέ, καὶ τῆς Ἑλλάς,
στρογγύλας Συνταγματικῆς,
ζήτω τῆς καὶ τῆς κοιλίας,
κἀλλης πατριωτικῆς.

Μέσος 'στὸ ζήτη, μέσος 'στὸ σάλο,
πῆρε τὸν ἓνα κτύπη τὸν ἄλλο.

Κι' οἱ Μικτοὶ ποὺ λές ἐπῆγαν εἰς τὸν Κόντη τὸν Γεωργάκη
νὰ τὸν πάρουν δίχως ἄλλο,
κι' εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόντης : «περιμένετε ἴγιακι
τὸ σκαρπίνι μου νὰ βάλω».

Εἶπε, κι' ἔβαλε τὴ γόβα
καὶ τὸν πῆν τὸν Τσελεπή,
κι' ἔκανε 'στὸ δρόμο πρόβα
γὰ τὸν λόγο τοῦ θά 'πῃ.

Μπαίνει μέσος 'στὸ σαλόνι
κι' ὄλενα καὶ ἴψιλοι.
Τὸ σκαρπίνι, τὸ σκαρπίνι,
περπατεῖ σὰν τὸ πιπίνι,
κι' ὄλο ξεροκαταπίνει.

Νά! ρουκέταις καὶ γὰ τούτο
μὲ τὰ νάξια τὰ γλυκά,
πέφτουν δέκα 'στὸ μενούτο,
καὶ καὶ βαγιλικὰ.

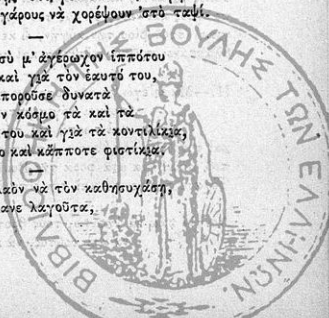
Γεγά σου, Κόντη... περιμένει κάθε φίλος Κερκυρατός
νὰ τοῦ φέρῃς τὴν ρολίνα κι' νὰ εἰσὴν κάθε χρέος.

Γεγά σου, Κόντη, Σέρ, Μολλάρδε... 'πέστα μας καὶ σὺ
[γχαμά,
κι' ἄνοιξε πλατὺ τὸ στόμα γὰ νὰ χιάψῃς λουκουμά.
Γεγά σου, φέρε ντι Λεβάντε... κι' ἡ πατρις ἀποσταμένη
τὸ νερό ποῦ πίνεις πίνει,
κι' ἔλ' οἱ νόμοι κι' οἱ προφήται στέκουν τώρα κρεμασμένοι
'στὸ 'δικό σου τὸ σκαρπίνι.

Κι' ἂν ἐκρέμασε 'στὸ ράφι τὰματά της ἡ Θεοδώρα
κι' ἀπὸ δάφνης χορτασμένη τὴν εἰρήνην θέλει τώρα,
νὰ καυρὸς ἐσὺ νὰ βάλῃς τοῦ παπποῦ τὴν πρώτη κάσα
καὶ γὰ μέλλοντας πολέμους νὰ κρατῆς τὸ στόμα χάσας,
καὶ σπιρούνια νὰ καρφώσῃς 'στὴ γοβίτα τὴν κομψή
καὶ νὰ κἀνῃς τοὺς Βουλγάρους νὰ χορῆψουν 'στὸ ταψί.

Κι' ὁ Κόντης ὁ Μομορανοῦ μ' ἀγέροχον ἱππότη
γὰ τὸν Ζαήμη ἴμιλης καὶ γὰ τὸν ἐκυτό του,
κι' ὅσο ἔμπορῆσε δυνατὰ
εἶπε 'στὸν κόσμο τὰ καὶ τὰ
γὰ τὰς μετακαρρυθμίσεις του καὶ γὰ τὰ κοντιλίκια,
ποῦ τῶν κολοκυθόσπορα καὶ κἀπποτε φιστίκια.

Εἶπε πολλὰ πρὸς τὸν λαὸν νὰ τὸν καθησυχάζῃ,
κι' ἐπὶζῆσε λαγοῦτα,

κι' ἄλιγου δεῖν ἴσῃ σφύρη τῆ γόβα του νὰ χάσῃ
καθὼς ἢ Σταχτοπούτα.

Ἐκλογὴ θὰ ξημερώσῃ... Κόνηθ μου, δὲν σὲ ξεχάνω,
μῆτε σὲ τὸν Κορδὼνα,
τρέχω καὶ τοῦ Καλλιπέρη διαδύλωσι νὰ κάνω,
δὲν τὸν ἔρισκο ποθεῖν.

Λαοπρόβλητοι σοτήρες
καὶ Κατώων γρακτῆρες,
προσκυνοῦμε τὸνομά σας
καὶ τὸ κάθε πρόγραμμά σας.

Ἐκλογὴ θριάμβων νέων... ὦχ! ψυχὴ μου, ξαναπέτα
μὲ γόδακι Σταχτοπούτας καὶ μὲ Σαββαῶθ μπαρμπέτα.

Γεῖά σου, Βλάμη... θὰ μεθύσω καὶ θὰ γίνω ντιπ κουτοῦκι
κι' ἄλους τὸς υποψήριος θὰ ψήρισω μονοκοῦκι.
Βλέπω τὰ τρεξίματά των καὶ τὸν κόπο τὸν μεγάλο
καὶ τὸ τόσο καρδιοκῦπτι,
καὶ μὲ πᾶναι μία λύπη,
ποῦ δικαίωμα δὲν ἔχω πέρα πέρα νὰ τοὺς βγάλω.

Φ.—Τὸν Ἄλεκο νὰ ψήριξῃ, τὸν Σκουζέ τὸν διπλωμάτη,
τὸν γνωστὸ τὸν εὐπατρίδη καὶ πολλὸν καλῶν ἐργάτη.
Βγάλε θετικούς ἀνθρώπους δίχως λόγον εὐφραδῆ,
ψήρισε καὶ τὸν Μάχ-Δουάλλ, τὸ Τζωνάκ, δηλαδῆ.

Μὴν ξεχνᾶς, κιοπέκι κιοπέδουλου,
καὶ τὸν Γιάγκο Πεματιόγλου,
ποῦβγαλε κι' ἐκεῖνος τώρα ἴσῃ σκλόνη τὸ Μικτὸ
ἕνα λόγο τρανακτῶ,
κι' εἶπε πῶς θὰ κατεδάσῃ καὶ συνολλαγμα καὶ φράγκο,
κι' ἄλοι τοῦπαν: ἀγεμά σου Γιάγκω.

Καὶ τὸν Σμόλενιτς ἐπίσης
ἀπαῖτῶ νὰ τὸν ψήριξῃ.

Ἦψρισε καὶ τοὺς κομπάρσοι καὶ τὸν ἕνα κι' ἄλλο φίλο
κι' ἄλους ἄλλους ἀνακέρω ἴσῃ προπερακμένο φύλλο.

Ἦ πατρίς μᾶς περιθάπει,
κι' ἔν μικρὸν τὴν ἀγαπᾶς
πρόσεχε καὶ σὺ ἴσῃ κἀλλη
μεθυμένος νὰ μὴν πᾶς,
καὶ σὲ πᾶσιον ἀναγκούλις τῆ στιγμή πού θὰ ψήριξῃς
καὶ τὸ μέγιστον καθῆκον ἀνεκπλήρωτον ἀρήτης.

Ἰσῃς ἐκλογῆς τὸν θέρουον κῦττα νὰ μὴν τὰ χάσῃ,
τὸν Λάμπρο τὸν Καλλιπέρη δὲν πρέπει νὰ ξεχᾶς,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ κάνῃς μία θουίκα
καὶ γὰρ τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν Παλιγενεσία.
Φίλος κι' αὐτὸς καλαμαράς καὶ ρήτωρ γηγενής,
παλῆρος καὶ νέου φίλους σου ποτὲ μὴ ληθημονῆς,
γὰστὶ ἴσῃ βίου τὴν αὐγὴν, ὦ κερράλι γελόια,
βλασταίνει πρῶτον αἰσθημα καὶ μόνον ἢ φιλία.

Π.—Μὴ κι' ἔγω θὰ σὰς συστήσω τὸν Σκουζέ, συμπαροδῖται,
ποῦχει λόγια μετρημένα
καὶ σωστά καὶ τιμημένα,
καὶ τοσοῦτον τὸν θυμόνον παντὸς εἶδους λοποδοῦται,
ποῦ ἴσῃ βῆμα μία φορὰ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων
ἔξεχασε τὴν γενική καὶ τὴν εἶπε λοποδοῦται.

Λοιπὸν πᾶς νὰ ψήριξῃ, τοὺς βροτούς εὐφραίνει κι' ἄλους,
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἕκιστος.

Σὲ καθένα τὸ κουκι
θὰ τὸ δώσω, βρέ βουδάλι,
ποῦ σὴν ἴσῃ ἴσῃ φουλακῆ
θὰ ἴσῃ πορῆση νὰ μὲ βγάλῃ,
καὶ φτηνὰ θὰ τὴν γλυτώσω
καὶ σὴν κλέψω καὶ σκοτώσω.

Τοὺς θεσμούς ἀκούω πάλι καὶ μὲ πᾶσιον σπακμοί,
μὰ τὸ θῆ' ἂν ἀπαρέσης
κι' ἄντ' αὐτοῦ τὸ γι προσέσης,
τότε πᾶς θὰ καταλάβῃς πῶς ἴσῃνηκοί θεσμοί.

Λοιπὸν πᾶς νὰ ψήριξῃ, μὰ τὸ χρέος μου πρὶν κάνω
ἴσῃ Κορδὼνα, ἴσῃ Ἐλφραῖς,
δεῖξω κἀμπούσις ξυλῆας,
μκνζουράνα ἴσῃ κᾶτῶ: καὶ ἴσῃ σὲ ἔργο σὲ διαγκᾶνω.

Εἰδοῖς νεωτάτη καὶ ἴσῃ σπουδαιότη.

Μάθετε πῶς σὲ λιγάκι βγαῖνον τὰ ποιήματά μας,
στελετε τὰς ἀγγελίας καὶ μαζὶ τὰ χρήματά μας.

Καὶ κομπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἦ Μοῦς ἀθρονώτομη, βοήθησε νὰ ψάλλω
καὶ τὸν Ἀθρονώπουλο, τὸν ράπτῃ τὸν μεγάλο,
ποῦ νέον οἶκον ἱδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐράμιλλον τὸν Εὐροπατικόν,
μέγαρον πλούτου πάγκαλον καὶ τέχνης αἰτίου,
πᾶνῃτα τέσσερ' ἀριθμὸς ἴσῃν δρόμον τοῦ Σταδίου.
Δύο δὲ κόπταξ ἔφερε γὰρ λούσο πρὸ μεγάλο,
Ἄγγλο γὰρ τοὺς κυρίους μας, γὰρ τῆς κυρίας Γέλλο,
γὰστὶ καὶ τμήμα κυριῶν ὄχη περικαλλέας,
ὅπου πασιστραῖς εἰς αὐτὸ θὰ ρᾶνῶνται πολλαῖς.
Γλωσσῶν Πανεπιστήμιον παρόντ' ὄνερ θὰ γένῃ,
κάθε νεώτατος συρμός κορδοῖν θὰ πηγαῖν,
σμάκιν ἐδῶ, μπερτάκι ἐκεῖ, δὴθὸ κοπιῶν καὶ δὴθὸ γένῃ,
ἕνας μικτὸς συνδυασμός ἐκεῖ θὰ μπιανοβᾶνῃν,
μκ πίστῶσις δὲν δίδεται καὶ μερικῶς κι' ἔν γένει.
Σπίτ ἴγγλις: κομπρενὲ φρασεῖ;
μουσιῶ, μαντάμ, νὸ βερεσέ.

Ἰσῃν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αἰῶν εἰκοστῆρας,
κατάφωτος καὶ μέγας κι' ἄλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικῆς
κι' ἐμποροραπτικῆς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Πακζιῶνῶνου,
ποῦ ἴσῃν ἴσῃν τὸ γούστο κάθε πρωτεοουσιᾶνου.
Αὐτὸς δὲν φέρει κόπταξ ἐκ τῆς Εὐρώπης ζένου,
τὸ κόπτιν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δική του,
κι' ἔχει πελάτας τόσους κατενοουσιᾶμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
Καὶ τρέχον ἐκλεκοῖς ἔκιστος ποῦ θὰ πῆσῃ
καὶ κόψῃ μὲ κι' ἐμὲ καὶ ράψῃ μὲ κι' ἐμένα,
καὶ κάνῃ μὲ κἀδράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρὶς εὐτυχισμένους ἕκιστος ποῦ θὰ πῆσῃ
ἴσῃ Γεωργῆ τὴν ψαλλῖδα, ἴσῃ Γεωργῆ τὴν βελόνῃ,
κι' αὐτὴν ὑπερψοῦσε καὶ νῦν καὶ ἴσῃν αἰῶνα.